

har anstillet, hvilket jeg ogsaa har havt Leilighed til at udtale for Udvalget. Dette har derefter ogsaa i sin Betænkning optaget det Resultat, hvortil jeg var kommen, nemlig at der ikke med Hensyn til den herskende Dyrtd er tilstrækkelig Tøje til at fremsætte et saadant Forslag med nogen Udfigt til, at det skulde kunne udbyde nogen synderlig Indflydelse. Jeg vilde imidlertid saaledes, som jeg ligeledes for Udvalget har udtalt, ikke have Noget imod, at for det Tilfælde, at der maaskee i Løbet af dette Foraar viser sig, ligesom i Foraaret 1847, Trang til en saadan lettet Tilførsel fra de nærmest fremmede Nabolande, Regjeringen da sættes istand til, uden at skride ind ved en provisorisk Lov, at kunne yde lignende Lettelser som dem, der fandt Sted i 1847, og, hvis man vil indskrænke sit Forslag hertil, saa vil jeg ogsaa være beredvillig til at bidrage Mit til at fremme et saadant Lovforslag, hvorved jeg ikke kunde skjønne, at der var forbunden nogen særdeles Mislighed. Saaledes som Sagen derimod nu er tagen af Udvalget, gaaer Forslaget imidlertid ikke blot ud paa at sætte Regjeringen istand til under nærværende Dyrtdperiode at yde en saadan Lettelse for visse Hovedartikler, som jeg har troet, at det var tilraadeligt at give Bemyndigelse til; men det gaaer ud paa for en ubestemt Fremtid — „indtil videre“, som det hedder i § 1, — at ophæve disse Afgifter. Det gaaer altsaa langt ud over den nærværende Dyrtd, og bliver altsaa i Virkelighed en Stump Tarirevision, og det tilmed en temmelig ufuldstændig; thi, hvis man med de Formaal for Die, som Udvalget har stillet sig, vilde revidere Tarifen, saa troer jeg, at man kom til meget stærkere Resultater. Det er det, jeg finder Betænkneligheden ved; thi iaar kan der være een Retning i Tarifen, som man fortrinnsviis skænker sin Opmærksomhed; adaare kan der maaskee være en anden, og man føres saaledes tilsidst ind paa en Vej, som man maaskee, naar man har gjennemløbet de forskjellige Kredsløb i en Dyrtd, senere kan fortryde at have betraadt. Derfor har jeg troet, at Lovforslaget burde indskrænkes til at give Regjeringen den fornødne Bemyndigelse til indenfor Grændserne af et vist Tidsrum, om fornødent gjøres, at sætte visse

Soldatgifter ud af Kraft, men ogsaa kun for et vist Tidsrum, saaledes at de for Tiden bestaaende Afgifter efter Udløbet af dette Tidsrum atter skulde træde i Kraft. Det Tidsrum, jeg saaledes har tilladt mig at betegne, i Lighed med hvad der fandt Sted i 1847, er fra indværende Mars Begyndelse og indtil 1ste October 1854. Saaledes som derimod Udkasterens § 1 er affattet af det ærede Udvalg maa jeg erklære mig imod samme.

Formanden: Jeg skulde, inden jeg giver Ordet til den ærede Ordfører, bemærke, at der ikke kan være Noget iveien for tillige at behandle § 2. Det var efter den ærede Ordførers Ønske, at jeg kun satte § 1 under Behandling; men, da den ærede Finantsminister har ønsket tillige at behandle § 2, saa er der Intet til Hinder for at betragte ogsaa sidstnævnte Paragraph som værende under Diskussion.

Ordføreren: Ja, det gjør mig meget ondt at høre, at Lovens Affattelse ikke stemmer med den ærede Finantsministers Ønske; men maaskee der dog kunde fremkomme en større Samstemning, naar den ærede Finantsminister vilde behage at lægge Mærke til, at de enkelte Gjenstande, som nævnes under § 1, kunne sættes særskilt under Afstemning, og at enhver Grindring, som den ærede Finantsminister maatte have at gjøre imod hvilkensomhelst af de nævnte Gjenstande, saaledes kan finde sin Afgjørelse her i Thinget. Jeg vil gjerne indrømme, at de ikke alle ere lige magtpaaliggende, og den Uoverensstemmelse, som altsaa findes imellem det, Finantsministeren har tilskrevet Udvalget, og Udkaster, saaledes som det foreligger, antager jeg paa den Maade kan finde sin Afgjørelse. Det var jo muligt, at Afstemningen faldt aldeles sammen med denne Deel af Finantsministerens Skrivelse, og jeg skjønner dafik, at der i de Gjenstande, der omhandles i Lovforslaget, vilde være nogen Grund for Finantsministeren til at modsætte sig Sagens videre Fremme. Hvad § 2 angaaer, da er det sandt, at der er en Uoverensstemmelse tilstede imellem Finantsministeren og Udvalget. Finantsministeren antager nemlig, at man, naar en Dyrtd indtræder, bør træffe extraordinære Foranstaltninger i Soldatgiv-